

EBA/GL/2016/07

18/01/2017

Smernice

---

o uporabi opredelitve neplačila iz
člena 178 Uredbe (EU) št. 575/2013

1. Obveznosti glede skladnosti in poročanja

Vloga teh smernic

1. Dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010¹. V skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.
2. V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA o ustreznih nadzorniških praksah v Evropskem sistemu finančnega nadzora in o tem, kako bi bilo treba zakonodajo Unije uporabljati na določenem področju. Pristojni organi iz člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, za katere smernice veljajo, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje prakse (npr. s spremembo svojega pravnega okvira ali nadzorniških postopkov), tudi če so smernice namenjene predvsem institucijam.

Dolžnost poročanja

3. Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 20.03.2017 organ EBA uradno obvestiti, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje. Če pristojni organi do tega roka ne bodo poslali uradnega obvestila, bo organ EBA štel, da jih ne upoštevajo. Uradna obvestila je treba poslati na obrazcu, ki je na voljo na spletni strani organa EBA, na elektronski naslov compliance@eba.europa.eu z navedbo sklica „EBA/GL/2016/07“. Predložiti jih morajo osebe, ki so pooblaščenice za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov. Organu EBA je treba sporočiti tudi vsako spremembo stanja glede upoštevanja smernic.
4. Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) objavljena na spletni strani organa EBA.

---

¹ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

2. Področje urejanja, področje uporabe in opredelitve pojmov

Področje urejanja

5. Te smernice določajo zahteve za uporabo člena 178 Uredbe (EU) št. 575/2013 o opredelitvi neplačila v skladu z mandatom, ki se organu EBA podeljuje v skladu s členom 178(7) navedene uredbe.

Področje uporabe

6. Te smernice se uporabljajo v zvezi s:
  - (a) pristopom na osnovi notranjih bonitetnih ocen („pristop IRB“) v skladu s poglavjem 3 naslova II dela tri Uredbe (EU) št. 575/2013;
  - (b) standardiziranim pristopom za kreditno tveganje zaradi sklicevanja na člen 178 v členu 127 Uredbe (EU) št. 575/2013.
7. Institucije, ki so dobile dovoljenje za uporabo pristopa IRB, bi morale zahteve iz teh smernic uporabljati za pristop IRB pri vseh izpostavljenostih. Če so te institucije dobile predhodno dovoljenje za stalno uporabo standardiziranega pristopa v skladu s členom 150 Uredbe (EU) št. 575/2013 ali dovoljenje za postopno uvajanje pristopa IRB v skladu s členom 148 navedene uredbe, lahko zahteve iz teh smernic uporabijo za standardizirani pristop za tiste izpostavljenosti, za katere je dovoljena stalna delna uporaba standardiziranega pristopa ali so vključene v načrt postopnega uvajanja.

Naslovniki

8. Te smernice so naslovljene na pristojne organe, kakor so opredeljeni v točki (i) člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, in finančne institucije, kakor so opredeljene v členu 4(1) Uredbe (EU) št. 1093/2010.
9. Opredelitev pojmov: če ni določeno drugače, imajo pojmi v teh smernicah enak pomen kot pojmi, uporabljeni in opredeljeni v Uredbi (EU) št. 575/2013 in Direktivi 2013/36/EU.

3. Izvajanje

Datum začetka uporabe

10. Te smernice se uporabljajo od 1. januarja 2021, zato bi morale institucije zahteve iz teh smernic do takrat vključiti v svoje notranje postopke in informacijske sisteme, pristojni organi pa lahko časovni okvir tega prehoda po svoji presoji pospešijo.

Prva uporaba smernic s strani institucij IRB

11. Pred prvo uporabo teh smernic bi morale institucije, ki uporabljajo pristop IRB, oceniti in po potrebi prilagoditi svoje bonitetne sisteme, da bodo ocene parametrov tveganja ustrezale novi opredelitvi neplačila v skladu s temi smernicami, tako da:
  - (a) kadar je to mogoče, na podlagi nove opredelitve neplačila v skladu s temi smernicami prilagodijo pretekle podatke, tako da upoštevajo zlasti pragove za pomembne kreditne obveznosti v zamudi, navedene v točki (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;
  - (b) ocenijo pomembnost vpliva, ki jo ima na vse parametre tveganja in kapitalske zahteve nova opredelitev neplačila v skladu s temi smernicami in v primerjavi s prejšnjo opredelitvijo po ustreznih prilagoditvah preteklih podatkov, kadar je to primerno;
  - (c) v svoje bonitetne sisteme vključijo dodatno mero konzervativnosti za upoštevanje morebitnih izkrivljanj ocen tveganja, ki bi izhajala iz nedosledne opredelitve neplačila v preteklih podatkih, uporabljenih za modeliranje.
12. Spremembe, omenjene v odstavku 11, ki se zaradi uporabe teh smernic uporabijo v bonitetnih sistemih, mora preveriti funkcija notranjega vrednotenja, poleg tega jih je treba razvrstiti v skladu z Delegirano uredbo Komisije (EU) št. 529/2014, glede na to razvrstitev pa je treba o njih uradno obvestiti ali pridobiti dovoljenje ustreznega pristojnega organa.
13. Da bi institucije, ki uporabljajo pristop IRB ter morajo v skladu s členom 143 Uredbe (EU) št. 575/2013 in Delegirano uredbo Komisije (EU) št. 529/2014 od pristojnih organov pridobiti predhodno dovoljenje², te smernice vključile do roka iz odstavka 10, bi se morale s pristojnimi organi dogovoriti za končni rok, do katerega morajo oddati vlogo za izdajo dovoljenja o spremembah v opredelitvi neplačila.
14. Ko začnejo institucije IRB zbirati podatke v skladu z novo opredelitvijo neplačila, kot je določeno v teh smernicah, bi morale pri svoji redni reviziji ocen tveganja, kot je navedeno v

---

² UL L 148, 20.5.2014, str. 36.

členu 179(1)(c) Uredbe (EU) št. 575/2013, časovni okvir preteklih podatkov, ki se uporabljajo za količinsko opredelitev tveganja, razširiti ali po potrebi zamakniti, da bo vključeval nove podatke. Dokler ni doseženo ustrezno časovno obdobje s homogeno opredelitvijo neplačila, bi morale navedene institucije IRB med svojimi rednimi revizijami ocen parametrov tveganja oceniti ustreznost ravni mere konservativnosti iz točke (b) odstavka 11.

Razveljavitev

15. Oddelka 3.3.2.1. in 3.4.4. smernic CEBS o uvedbi, validaciji in ocenjevanju naprednih pristopov za merjenje (AMA) in pristopov na osnovi notranjih bonitetnih ocen (IRB) (GL10), objavljenih 4. aprila 2006, se razveljavita z učinkom od 1. januarja 2021.

4. Merilo zamude pri prepoznavanju neplačila

Štetje dni zamude

16. Za namene uporabe točke (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 bi morale institucije, kadar kateri koli znesek glavnice, obresti ali nadomestil ni bil plačan do datuma zapadlosti, to šteti za kreditno obveznost v zamudi. V primerih sprememb načrta kreditnih obveznosti, kot je navedeno v točki (e) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, bi morale biti v politikah institucije pojasnjeno, da se dnevi zamude štejejo v skladu s spremenjenim načrtom plačil.
17. Če dogovor o kreditu dolžniku izrecno dovoljuje, da pod nekaterimi pogoji spremeni načrt, začasno opusti ali odloži plačila, in dolžnik ravna v skladu s pravicami iz pogodbe, se spremenjeni, začasno opuščeni ali odloženi obroki ne bi smeli šteti za zamujene, ampak bi se morali dnevi zamude šteti na podlagi novega načrta, ko je ta določen. Kljub temu bi morale institucije, če dolžnik spremeni načrt, začasno opusti ali odloži plačila, analizirati vzroke za to spremembo ter oceniti morebitne znake majhne verjetnosti plačila v skladu s členom 178(1) in (3) Uredbe (EU) št. 575/2013 in oddelkom 5 teh smernic.
18. Če je poplačilo obveznosti začasno opuščeno zaradi zakonodaje, ki dopušča to možnost, ali drugih pravnih omejitev, se v tem obdobju opusti tudi štetje dni zamude. Kljub temu bi morale institucije v takih primerih, če je mogoče, analizirati vzroke za uveljavljane možnostičasne opustitve in oceniti morebitne znake majhne verjetnosti plačila v skladu s členom 178(1) in (3) Uredbe (EU) št. 575/2013 in oddelkom 5 teh smernic.

19. Če je poplačilo obveznosti predmet spora med dolžnikom in institucijo, se lahko štetje dni zamude opusti, dokler spor ni rešen, če je izpolnjen najmanj eden od naslednjih pogojev:
- (a) spor med dolžnikom in institucijo glede obstoja ali zneska kreditne obveznosti je bil predložen sodišču ali v drug formalni postopek, ki ga izvede imenovani zunanji organ, rezultat postopka pa je zavezujoča odločitev v skladu z veljavnim pravnim redom v zadevni jurisdikciji;
  - (b) v posebnem primeru zakupa je bila instituciji predložena uradna pritožba glede predmeta pogodbe, utemeljenost pritožbe pa je potrdila neodvisna notranja revizija, notranja validacija ali druga primerljiva neodvisna revizijska enota.
20. Če se zaradi na primer združitve ali prevzema dolžnika ali drugega podobnega posla spremeni dolžnik, se štetje dni zamude začne z dnem, ko dolžnost poplačila obveznosti prevzame druga oseba ali subjekt. Sprememba imena dolžnika na štetje dni zamude ne vpliva.
21. Izračun vsote vseh zapadlih zneskov, ki so povezani s katero koli kreditno obveznostjo dolžnika do institucije, njene nadrejene osebe ali katere koli njej podrejene družbe in jih morajo institucije izračunati za primerjavo s pragom pomembnosti, ki ga pristojni organ določi v skladu s točko (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, se izvede dovolj pogosto, da je mogoče pravočasno ugotoviti neplačilo. Institucije bi morale zagotoviti, da so informacije o dneh zamude in neplačilu ažurne, kadar se uporabljajo za odločanje, notranje upravljanje tveganj, notranje ali zunanje poročanje ter postopke izračuna kapitalskih zahtev. Če institucije število dni zamude izračunavajo redkeje kot dnevno, bi morale zagotoviti, da je datum neplačila opredeljen kot datum, ko je bilo dejansko izpolnjeno merilo zamude.
22. Za razvrstitev dolžnika med tiste, ki so v položaju neplačila, ni potrebna dodatna strokovna presoja; ko dolžnik izpolni merilo zamude, vse izpostavljenosti do tega dolžnika veljajo za neplačane, razen če je izpolnjen eden od naslednjih pogojev:
- (a) izpostavljenosti spadajo med izpostavljenosti na drobno, institucija pa uporablja opredelitev neplačila na ravni posamezne izpostavljenosti;
  - (b) šteje se, da je prišlo do stanja tehnične zamude v skladu z odstavkom 23.

Položaj tehnične zamude

23. Položaj tehnične zamude velja le v teh primerih:

- (a) če institucija ugotovi, da je bil položaj neplačila posledica njene podatkovne ali sistemske napake, vključno z napakami ročnega vnosa v standardiziranih postopkih, vendar brez upoštevanja napačnih kreditnih odločitev;
- (b) če institucija ugotovi, da je bil položaj neplačila posledica neizvedbe, napačne ali pozne izvedbe plačilne transakcije, ki jo je naročil dolžnik, ali če obstajajo dokazi, da je bilo plačilo neuspešno zaradi nedelovanja plačilnega sistema;
- (c) če se zaradi narave transakcije pojavi časovni zamik med trenutkom, ko institucija prejme plačilo, in trenutkom, ko se to plačilo dodeli ustreznemu računu, tako da je bilo plačilo izvedeno pred iztekom 90 dni, na račun stranke pa je bilo knjiženo v dobro pozneje kot v 90 dneh po zapadlosti;
- (d) v posebnem primeru dogovorov o odkupu terjatev, pri katerih so odkupljene denarne terjatve izkazane v bilanci stanja institucije, prag pomembnosti, ki ga v skladu s točko (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 določi pristojni organ, pa je presežen, vendar nobena terjatev do dolžnika ni v zamudi več kot 30 dni.

24. Položaji tehničnih zamud se ne štejejo za neplačila v skladu s členom 178 Uredbe (EU) št. 575/2013. Institucije vse zaznane napake, ki so povzročile položaj tehnične zamude, odpravijo v najkrajšem možnem času.

Institucije, ki uporabljajo pristop IRB, podatke, ki se nanašajo na položaje tehničnih zamud, odstranijo iz zbirke referenčnih podatkov o neplačanih izpostavljenostih za namene ocenjevanja parametrov tveganja.

Izpostavljenosti do enot centralne ravni držav, enot lokalne ravni držav in subjektov javnega sektorja

25. Institucije lahko uporabijo za posebno obravnavo za izpostavljenosti do enot centralne ravni držav, enot lokalne ravni držav in subjektov javnega sektorja, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) pogodba je povezana z dobavo blaga ali storitev, pri kateri je treba zaradi upravnih postopkov izvesti nekatere kontrole v zvezi z izvajanjem pogodbe, preden se lahko izvede plačilo; to se uporablja zlasti za izpostavljenosti iz naslova odkupa terjatev ali podobne vrste dogovorov, ne pa tudi za instrumente, kot so obveznice;
- (b) razen zamude pri plačilu ni nobenega drugega znaka majhne verjetnosti plačila, kot je določeno v skladu s členom 178(1)(a) in 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 ter temi

smernicami, finančno stanje dolžnika je dobro in ni utemeljenih pomislekov, da obveznost ne bi bila poplačana v celoti, vključno z morebitnimi zamudnimi obrestmi, kadar je to potrebno;

(c) obveznost ni zapadla več kot 180 dni.

26. Institucije, ki se odločijo za uporabo posebne obravnave iz odstavka 25, upoštevajo naslednje:

(a) te izpostavljenosti se ne vključijo v izračun praga pomembnosti za druge izpostavljenosti do istega dolžnika;

(b) te izpostavljenosti se ne štejejo za neplačila v smislu člena 178 Uredbe (EU) št. 575/2013;

(c) jasno naj se dokumentirajo kot izpostavljenosti, za katere velja posebna obravnava.

Posebne določbe, ki se uporabljajo za odkup terjatev in odkupljene denarne terjatve

27. Pri sporazumih o odkupu terjatev, pri katerih prenesene terjatve niso pripoznane v bilanci stanja prevzemnika terjatev in je prevzemnik terjatev stranki neposredno odgovoren do določenega dogovorjenega odstotnega deleža, se štetje dni zamude začne od dneva bremenitve računa za odkup terjatev, tj. od dneva, ko predujmi, izplačani za terjatve, presežejo odstotni delež, o katerem sta se dogovorila prevzemnik terjatev in stranka. Pri določanju postavk stranke prevzemnika terjatev, ki so zapadle, institucije uporabljajo oba naslednja pristopa:

(a) primerjavo vsote zneska obremenjenega računa za odkup terjatev in vseh drugih zapadlih obveznosti stranke, ki so izkazane v bilanci stanja prevzemnika terjatev, z absolutnim delom praga pomembnosti, ki ga pristojni organ določi v skladu s točko (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;

(b) primerjavo razmerja med vsoto iz točke (a) in skupnega zneska trenutne vrednosti računa za odkup terjatev, tj. vrednosti predujmov, izplačanih za terjatve, in vseh drugih bilančnih izpostavljenosti v zvezi s kreditnimi obveznostmi stranke, z relativnim delom praga pomembnosti, ki ga pristojni organ določi v skladu s točko (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013.

28. Pri sporazumih o odkupu terjatev, pri katerih so odkupljene denarne terjatve pripoznane v bilanci stanja prevzemnika terjatev in ima prevzemnik terjatev izpostavljenosti do dolžnikov stranke, se štetje dni zamude začne, ko je plačilo ene same terjatve v zamudi. V tem primeru lahko institucije, ki uporabljajo pristop IRB, uporablja opredelitev neplačila kot za izpostavljenosti na drobno v skladu z oddelkom 9 teh smernic, če prenesene terjatve, ki dejansko so odkupljene denarne terjatve, izpolnjujejo zahteve iz člena 154(5) Uredbe (EU) št.

575/2013 ali pa zahteve iz člena 153(6) Uredbe (EU) št. 575/2013 v primeru odkupljenih denarnih terjatev do podjetij.

29. Če institucija pripozna dogodke, povezane s tveganjem zmanjšanja vrednosti odkupljenih denarnih terjatev, kot je opredeljeno v točki (53) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, se za te dogodke ne šteje, da vodijo do dolžnikovega neplačila. Če je bil znesek terjatve zmanjšan zaradi dogodkov, povezanih s tveganjem zmanjšanja vrednosti, kot so popusti, odbitki, poboti ali dobropisi, ki jih je izdal prodajalec, se zmanjšani znesek terjatve upošteva pri izračunu števila dni zamude. V primeru spora med dolžnikom in prodajalcem ter če se tak dogodek pripozna kot dogodek, ki je povezan s tveganjem zmanjšanja vrednosti, se štetje dni zamude opusti, dokler spor ni rešen.
30. Dogodki, za katere se pripozna, da so povezani s tveganjem zmanjšanja vrednosti, in so zato izključeni iz ugotavljanja neplačila, se vključijo v izračun kapitalskih zahtev ali notranjega kapitala za tveganje zmanjšanja vrednosti. Če institucije pripoznajo pomembno število dogodkov, povezanih s tveganjem zmanjšanja vrednosti, analizirajo in dokumentirajo vzroke za take dogodke in ocenijo morebitne znake majhne verjetnosti plačila v skladu s členom 178(1) in (3) Uredbe (EU) št. 575/2013 ter oddelkom 5 teh smernic.
31. Če dolžnik ni bil ustrezno obveščen, da je stranka prevzemnika terjatve odstopila terjatev, in ima institucija dokaze, da je bilo plačilo terjatve izplačano stranki, institucija terjatve ne obravnava kot zapadlo. Če je bil dolžnik ustrezno obveščen od odstopu terjatve, vendar je plačilo vseeno izplačal stranki, institucija nadaljuje s štetjem dni zamude v skladu s pogoji terjatve.
32. V posebnem primeru nerazkritih sporazumov o odkupu terjatev, pri katerih dolžniki niso obveščeni o odstopu terjatev, odkupljene terjatve pa so pripoznane v bilanci stanja prevzemnika terjatev, se štetje dni zamude začne od trenutka, ki je bil s stranko dogovorjen kot rok, do katerega bo stranka plačila dolžnikov posredovala prevzemniku terjatev.

Določanje praga pomembnosti

33. Pristojni organi obvestijo organ EBA o ravneh pragov pomembnosti, ki jih določijo v okviru svojih pristojnosti v skladu s točko (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013. Če pristojni organi po začetku veljavnosti regulativnih tehničnih standardov, razvitih v skladu s členom 178(6) Uredbe (EU) št. 575/2013, za relativni del praga pomembnosti določijo raven, ki ni 1-odstotna, kot je navedeno v regulativnih tehničnih standardih, organu EBA posredujejo utemeljitev za drugačno raven praga.
34. Institucije uporabljajo prag pomembnosti za kreditne obveznosti v zamudi, ki ga določijo njihovi pristojni organi, kot je navedeno v točki (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013. Institucije lahko neplačila opredelijo na podlagi nižjega praga, če lahko dokažejo, da je ta nižji prag pomemben znak majhne verjetnosti plačila in ne vodi do prekomernega števila neplačil, ki zapustijo položaj neplačila kmalu po tem, ko so pripoznana kot neplačila ali ko se zmanjšajo

kapitalske zahteve. V tem primeru institucije v svojih podatkovnih zbirkah evidentirajo informacije o dogodku neplačila kot dodatnem posebnem znaku majhne verjetnosti plačila.

5. Znaki majhne verjetnosti plačila

Nedonosnost

35. Za namene dogodka, ki kaže na majhno verjetnost plačila, iz točke (a) člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013, institucije upoštevajo, da dolжник z veliko verjetnostjo ne bo plačal, če obresti, povezane s kreditnimi obveznostmi, zaradi poslabšanja kreditne kakovosti obveznosti niso več pripoznane v izkazu poslovnega izida institucije.

Posebni popravki zaradi kreditnega tveganja

36. Za namene dogodka, ki kaže na majhno verjetnost plačila, iz točke (b) člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013, se vsi naslednji posebni popravki zaradi kreditnega tveganja štejejo za posledico zaznave občutnega poslabšanja kreditne kakovosti kreditne obveznosti in se zato obravnavajo kot znak majhne verjetnosti plačila:

(a) izgube, pripoznane v izkazu poslovnega izida za instrumente, merjene po pošteni vrednosti, ki predstavljajo oslabitev zaradi kreditnega tveganja v skladu z veljavnim računovodskim okvirom;

(b) izgube zaradi sedanjih ali preteklih dogodkov, ki vplivajo na pomembno posamezno izpostavljenost ali izpostavljenosti, ki same po sebi niso pomembne, vendar so ocenjene posamično ali skupaj.

37. Posebni popravki zaradi kreditnega tveganja, ki zajemajo izgube, za katere pretekle izkušnje, popravljene glede na trenutno pridobljene podatke, kažejo, da je do izgube prišlo, vendar institucija še ne ve, pri kateri posamezni izpostavljenosti je prišlo do te izgube (nastale, vendar še ne izkazane izgube), se ne štejejo za znak majhne verjetnosti plačila posameznega dolžnika.

38. Če institucija izpostavljenost obravnava kot oslABLJENO, se tako stanje šteje za dodaten znak majhne verjetnosti plačila, zato dolжник velja za neplačnika, ne glede na to, ali so bili za to izpostavljenost oblikovani posebni popravki zaradi kreditnega tveganja. Če so v skladu z veljavnim računovodskim okvirom v primeru nastalih, vendar še ne izkazanih izgub izpostavljenosti pripoznajo kot oslABLJENE, se to ne obravnava kot znak majhne verjetnosti plačila.

39. Če institucija izpostavljenost obravnava kot kreditno oslABLJENO v skladu z MSRP 9, torej jo dodeli stopnji 3, kot je opredeljeno v MSRP 9 Finančni instrumenti, ki jih je Uprava za mednarodne računovodske standarde objavila julija 2014, se taka izpostavljenost šteje za

neplačano, razen če je bila kot kreditno oslABLJENA obravnavana zaradi zamude pri plačilu in je izpolnjen eden ali vsi od naslednjih pogojev:

- (a) pristojni organi so 90 dni zamude nadomestili s 180 dnevi zamude v skladu s točko (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, to daljše obdobje pa se ne uporablja za priznavanje kreditne oslabitve;
  - (b) prag pomembnosti iz člena 178(2)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013 ni bil presežen;
  - (c) izpostavljenost je bila priznana kot izpostavljenost v položaju tehnične zamude v skladu z odstavkom 23;
  - (d) izpostavljenost ustreza pogojem iz odstavka 25.
40. Če institucija uporablja MSRP 9 in še kateri računovodski okvir, izbere, ali bo izpostavljenosti razvrstila med neplačila v skladu z odstavki 36 do 38 ali v skladu z odstavkom 39. Sprejeto odločitev dosledno uporablja dalj časa.

Prodaja kreditne obveznosti

41. Za namene dogodka, ki kaže na majhno verjetnost plačila, iz točke (c) člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013, institucije upoštevajo lastnosti in pomembnost izgube, povezane s prodajo kreditnih obveznosti, v skladu z naslednjimi odstavki. Posli tradicionalnega listinjenja s prenosom pomembnega deleža kreditnega tveganja in vse prodaje kreditnih obveznosti znotraj skupine se štejejo za prodajo kreditnih obveznosti.
42. Institucije analizirajo vzroke za prodajo kreditnih obveznosti in za morebitne izgube, priznane pri tem. Če vzroki za prodajo kreditnih obveznosti niso bili povezani s kreditnim tveganjem, kot na primer, če je bilo treba povečati likvidnost institucije ali se je spremenila poslovna strategija, in institucija ne zazna poslabšanja kreditne kakovosti teh obveznosti, potem se šteje, da ekonomska izguba, povezana s prodajo teh obveznosti, ni povezana s kreditnim tveganjem. V tem primeru se prodaja ne šteje za dogodek neplačila, niti če je izguba pomembna, pod pogojem, da obstaja ustrezna, dokumentirana utemeljitev, zakaj se izguba pri prodaji obravnava kot nepovezana s kreditnim tveganjem. Institucije lahko izgube pri prodaji kreditnih obveznosti kot nepovezane s kreditnim tveganjem obravnavajo zlasti, če so predmet prodaje sredstva, s katerimi se javno trguje in ki so merjena po pošteni vrednosti.
43. Če pa je izguba pri prodaji kreditnih obveznosti povezana s kreditno kakovostjo obveznosti, zlasti kadar institucija kreditne obveznosti proda zaradi poslabšanja njihove kakovosti, institucija analizira pomembnost ekonomske izgube in pri pomembni ekonomski izgubi to šteje za dogodek neplačila.

44. Institucije določijo prag, nad katerim ekonomska izguba zaradi kreditnega tveganja, povezana s prodajo kreditnih obveznosti, velja za pomembno; prag se izračuna po naslednji formuli in ne presega 5 %:

$$L = \frac{E - P}{E}$$

pri čemer:

L pomeni ekonomsko izgubo, povezano s prodajo kreditnih obveznosti;

E pomeni skupni neporavnani znesek prodanih obveznosti, vključno z obrestmi in nadomestili;

P pomeni dogovorjeno ceno za prodane obveznosti.

45. Da bi institucije ocenile pomembnost skupne ekonomske izgube, povezane s prodajo kreditnih obveznosti, izračunajo ekonomsko izgubo in jo primerjajo s pragom iz odstavka 44. Če ekonomska izguba presega ta prag, kreditne obveznosti veljajo za neplačane.
46. Kreditne obveznosti se lahko prodajo pred neplačilom ali po njem. V primeru institucij, ki uporabljajo pristop IRB, se ne glede na trenutek prodaje informacije o izgubi, če je bila prodaja povezana s pomembno ekonomsko izgubo zaradi kreditnega tveganja, ustrezno evidentirajo in shranijo za namen ocenjevanja parametrov tveganja.
47. Če je bila prodaja kreditne obveznosti s pomembno ekonomsko izgubo zaradi kreditnega tveganja izvedena pred identifikacijo neplačila te izpostavljenosti, se za trenutek neplačila šteje trenutek prodaje. V primeru delne prodaje vseh obveznosti dolžnika, pri čemer je prodaja povezana s pomembno ekonomsko izgubo zaradi kreditnega tveganja, se vse preostale izpostavljenosti do tega dolžnika obravnavajo kot neplačane, razen če spadajo med izpostavljenosti na drobno in če institucija uporablja opredelitev neplačila uporabi na ravni posamezne izpostavljenosti.
48. V primeru prodaje portfelja izpostavljenosti se obravnava posameznih kreditnih obveznosti v njem določi v skladu z načinom določanja cene portfelja. Če je bila cena celotnega portfelja določena z navedbo diskonta za posamezne kreditne obveznosti, se pomembnost ekonomske izgube zaradi kreditnega tveganja oceni posebej za vsako izpostavljenost v portfelju. Če pa je bila cena določena le na ravni portfelja, se lahko tudi pomembnost ekonomske izgube zaradi kreditnega tveganja oceni na tej ravni in v primeru, kadar je presežen prag iz odstavka 44, se vse kreditne obveznosti v portfelju obravnavajo kot neplačane od trenutka prodaje.

Nujno prestrukturiranje

49. Za namene dogodka, ki kaže na majhno verjetnost plačila, iz točke (d) člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 bi se moralo šteti, da je prišlo do nujnega prestrukturiranja, če so bile dolžniku, ki se je srečal ali se bo kmalu srečal s težavami pri izpolnjevanju svojih finančnih obveznosti, dane koncesije, kot je določeno v odstavkih 163–167 in 172–174 Priloge V k

Izvedbeni uredbi Komisije (EU) št. 680/2014 z dne 16. aprila 2014³, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 2015/227⁴.

50. Glede na to, da bi se dolžnik, kot je določeno v točki (d) člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013, moral šteti za neplačnika, kadar je verjetno, da se bo zaradi nujnega prestrukturiranja zmanjšala finančna obveznost, bi se ob upoštevanju prestrukturiranih izpostavljenosti dolžnik moral šteti za neplačnika le, če je verjetno, da se bodo učinki ustreznih ukrepov prestrukturiranja pokazali v zmanjšani finančni obveznosti.
51. Institucije bi morale določiti prag za zmanjšano finančno obveznost, ki se šteje za učinek pomembnega odpusta ali odloga plačila glavnice, obresti ali nadomestil; prag se izračuna po naslednji formuli in ne bi smel presegati 1 %:

$$DO = \frac{NPV_0 - NPV_1}{NPV_0}$$

pri čemer:

DO pomeni zmanjšano finančno obveznost;

NPV₀ pomeni neto sedanjo vrednost denarnih tokov (vključno z neplačanimi obrestmi in nadomestili), pričakovanih v skladu s pogodbenimi obveznostmi pred spremembami pogojev pogodbe in diskontiranih s prvotno efektivno obrestno mero stranke;

NPV₁ pomeni neto sedanjo vrednost denarnih tokov, pričakovanih na podlagi novega dogovora in diskontiranih s prvotno efektivno obrestno mero stranke.

52. Za namene dogodka, ki kaže na majhno verjetnost plačila, iz točke (b) člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 bi morale institucije za vsako nujno prestrukturiranje izračunati zmanjšano finančno obveznost in jo primerjati s pragom iz odstavka 51. Če zmanjšana finančna obveznost ta prag presega, bi morale izpostavljenosti veljati za neplačane.
53. Če pa zmanjšana finančna obveznost praga ne presega in zlasti če je neto sedanja vrednost pričakovanih denarnih tokov na podlagi dogovora o prestrukturiranju višja od neto sedanje vrednosti pričakovanih denarnih tokov pred spremembami pogojev, bi morale institucije oceniti druge možne znake majhne verjetnosti plačila takih izpostavljenosti. Če institucija utemeljeno dvomi o verjetnosti, da bo obveznost pravočasno in v celoti poplačana v skladu z novim dogovorom, bi se dolžnik moral šteti za neplačnika. Kazalniki, ki lahko napovedujejo majhno verjetnost plačila, so:

(a) plačilo velikega enkratnega zneska, predvideno na koncu načrta poplačil;

(b) neobičajen načrt poplačil, pri katerem so na začetku predvidena precej nižja plačila;

---

³ UL L 191, 28.6.2014, str. 1.

⁴ UL L 48, 20.2.2015, str. 1.

(c) daljše obdobje mirovanja na začetku načrta poplačil;

(d) izpostavljenosti do dolžnika so bile večkrat kot enkrat predmet nujnega prestrukturiranja.

54. Kakršno koli podaljšanje koncesije, dane dolžniku, ki je že neplačnik, bi se moralo šteti kot ukrep nujnega prestrukturiranja. Vse izpostavljenosti, razvrščene med prestrukturirane nedonosne izpostavljenosti v skladu s Prilogo V k Izvedbeni uredbi Komisije (EU) št. 680/2014 z dne 16. aprila 2014, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 2015/227, bi se morale šteti za neplačane in biti vključene v nujno prestrukturiranje.

55. Če je katera koli sprememba načrta kreditnih obveznosti, kot je določeno v točki (e) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, posledica finančnih težav dolžnika, bi morale institucije oceniti še, ali je bilo izvedeno nujno prestrukturiranje in ali se je pojavil znak majhne verjetnosti plačila.

Stečaj

56. Za namene dogodka, ki kaže na majhno verjetnost plačila, iz točk (e) in (f) člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 bi morale institucije v svojih notranjih politikah jasno opredeliti, katera ureditev se obravnava kot predlog ali postopek, podoben stečaju, ob upoštevanju vseh ustreznih pravnih okvirov in naslednjih značilnih lastnosti takega postopka:

(a) shema za zaščito vlog zajema vse upnike ali vse upnike z nezavarovanimi terjatvami;

(b) pogoje sheme za zaščito vlog odobri sodišče ali drug ustrezen javni organ;

(c) pogoji sheme za zaščito vlog vključujejo začasno opustitev plačil ali delni odkup dolga;

(d) ukrepi vključujejo neke vrste nadzor nad upravljanjem družbe in njenega premoženja;

(e) v primeru neuspešnosti sheme za zaščito vlog bo družba verjetno likvidirana.

57. Institucije bi morale vse ureditve, naštetih v Prilogi A k Uredbi (EU) 2015/848⁵, obravnavati kot predlog ali postopek, podoben stečaju.

Drugi znaki majhne verjetnosti plačila

58. Institucije bi morale v svojih notranjih politikah in postopkih opredeliti še druge dodatne znake majhne verjetnosti dolžnikovega plačila, poleg tistih, navedenih v členu 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013. Ti dodatni znaki bi morali biti opredeljeni po vrsti izpostavljenosti, kot je navedeno v točki (2) člena 142(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, in izražati njihove

---

⁵ Uredba (EU) 2015/848 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o postopkih v primeru insolventnosti (UL L 141, 5.6.2015, str. 19).

posebnosti, opredeljeni pa bi morali biti za vsa poslovna področja, pravne subjekte ali geografske lokacije. Pojav dodatnega znaka majhne verjetnosti plačila bi moral povzročiti samodejno prerazvrstitev med neplačane izpostavljenosti ali sprožiti presojo po posameznih primerih, vključuje pa lahko znake na podlagi notranjih ali zunanjih informacij.

59. Možni znaki majhne verjetnosti plačila, ki bi jih institucije lahko obravnavale na podlagi notranjih informacij, vključujejo naslednje:

- (a) kreditojemalčevi viri ponavljajočih se prihodkov niso več na razpolago za plačevanje obrokov;
- (b) obstajajo upravičeni pomisleki glede kreditojemalčeve prihodnje sposobnosti ustvarjanja stabilnih in zadostnih denarnih tokov;
- (c) splošna stopnja finančnega vzvoda kreditojemalca se je pomembno zvišala ali obstajajo upravičena pričakovanja takih sprememb finančnega vzvoda;
- (d) kreditojemalec je prekršil zaveze iz kreditne pogodbe;
- (e) institucija je pozvala k predložitvi kakršnega koli zavarovanja, vključujoč jamstvo;
- (f) v primeru izpostavljenosti do posameznika: neplačilo družbe, ki je v celoti v lasti posameznika, če je ta posameznik instituciji zagotovil osebno jamstvo za vse obveznosti družbe;
- (g) v primeru izpostavljenosti na drobno, pri katerih se opredelitev neplačila uporablja na ravni posamezne izpostavljenosti: dejstvo, da pomembni del celotne dolžnikove obveznosti ni plačan;
- (h) poročanje o izpostavljenosti kot nedonosni v skladu s Prilogo V k Izvedbeni uredbi Komisije (EU) št. 680/2014 z dne 16. aprila 2014, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 2015/227, razen če so pristojni organi 90-dnevno zamudo nadomestili s 180-dnevno zamudo v skladu s točko (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.

60. Institucije bi morale upoštevati tudi informacije, ki so na voljo v zunanjih podatkovnih zbirkah, vključno s kreditnimi registri, makroekonomskimi kazalniki in viri javnih informacij, med katere spadajo tudi članki v medijih in poročila finančnih analitikov. Znaki majhne verjetnosti plačila, ki bi jih institucije lahko obravnavale na podlagi zunanjih informacij, vključujejo naslednje:
- (a) v ustreznem kreditnem registru so bile evidentirane pomembne zamude plačil drugim upnikom;
  - (b) kriza v sektorju, v katerem posluje nasprotna stranka, skupaj s slabim položajem nasprotne stranke v tem sektorju;
  - (c) neobstoj virov financiranja na delujočem finančnem trgu zaradi dolžnikovih finančnih težav;
  - (d) institucija je seznanjena, da je tretja oseba, zlasti druga institucija, vložila predlog za stečajni ali podoben postopek zoper dolžnika.
61. Pri določanju meril za majhno verjetnost plačila institucije upoštevajo povezave znotraj skupin povezanih strank, kot je opredeljeno v točki 39 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013. V svojih notranjih politikah naj zlasti opredelijo, kdaj se neplačilo enega dolžnika v skupini povezanih strank razširi na druge subjekte v skupini. Take opredelitve bi morale biti v skladu z ustreznimi politikami za razvrščanje izpostavljenosti do posameznega dolžnika v bonitetne razrede dolžnikov in skupine povezanih strank v skladu s točko (d) člena 172(1) Uredbe (EU) št. 575/2013. Če taka merila niso bila določena za nestandardne razmere, institucije v primeru neplačila dolžnika, ki je del skupine povezanih strank, ocenijo morebitno majhno verjetnost plačila vseh drugih subjektov v tej skupini za vsak posamezni primer.
62. Če je institucija finančno sredstvo odkupila ali če je finančno sredstvo izdala s pomembnim diskontom, bi morale institucije oceniti, ali ta diskont izraža poslabšanje kreditne kakovosti in ali obstajajo znaki neplačila v skladu s temi smernicami. Ocena majhne verjetnosti plačila bi se morala nanašati na skupni znesek, ki ga dolguje dolžnik, ne glede na ceno, ki jo je institucija plačala za sredstvo. Ta ocena lahko temelji na skrbnem pregledu, opravljenem pred odkupom sredstva, ali na analizi, opravljeni za računovodske namene, da bi ugotovili, ali je sredstvo kreditno oslabiljeno.
63. Institucije bi morale imeti ustrezne politike in postopke za prepoznavanje kreditnih goljufij. Ko je ugotovljena kreditna goljufija, je izpostavljenost običajno že neplačana na podlagi pomembnih zamud pri plačilu. Če pa je kreditna goljufija ugotovljena, preden je bilo pripoznano neplačilo, se obravnava kot dodaten znak majhne verjetnosti plačila.

Postopki upravljanja v zvezi z majhno verjetnostjo plačila

64. Institucije bi morale vzpostaviti politike glede opredelitve neplačila, da bi zagotovile njeno dosledno in učinkovito uporabo, zlasti pa bi morale imeti jasne politike in postopke za

uporabo meril za majhno verjetnost plačila, kot je določeno v členu 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013, ter vseh drugih znakov majhne verjetnosti plačila, kot jih je opredelila institucija in ki zajemajo vse vrste izpostavljenosti, kot je določeno v točki (2) člena 142(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, za vsa poslovna področja, pravne subjekte in geografske lokacije.

65. Za prepoznavanje vsakega znaka majhne verjetnosti plačila bi morale institucije opredeliti ustrezne metode, vključno z viri informacij in pogostostjo spremljanja. Viri informacij bi morali vključevati tako notranje kot zunanje vire, zlasti ustrezne zunanje podatkovne zbirke in registre.

6. Uporaba opredelitve neplačila v zunanjih podatkih

---

66. Institucije, ki uporabljajo pristop IRB in zunanje podatke za namen ocene parametrov tveganja v skladu s členom 178(4) Uredbe (EU) št. 575/2013, bi morale uporabljati zahteve, določene v tem oddelku.

67. Za namene člena 178(4) Uredbe (EU) št. 575/2013 bi institucije morale:

- (a) preveriti, ali je opredelitev neplačila, ki se uporablja v zunanjih podatkih, v skladu s členom 178 Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (b) preveriti, ali je opredelitev neplačila, ki se uporablja v zunanjih podatkih, skladna z opredelitvijo neplačila, ki jo je za ustrezní portfelj izpostavljenosti uvedla institucija, kar vključuje zlasti štetje in število dni zamude, ki povzroči neplačilo, strukturo in raven praga pomembnosti za kreditne obveznosti v zamudi, opredelitev nujnega prestrukturiranja, ki povzroči neplačilo, vrsto in raven posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja, ki povzročijo neplačilo, ter merila za izhod iz položaja neplačila;
- (c) dokumentirati vire zunanjih podatkov, opredelitev neplačila, ki se uporablja v zunanjih podatkih, opravljeno analizo in vse ugotovljene razlike.

68. Za vsako ugotovljeno razliko v opredelitvi neplačila, ki izhaja iz ocene iz odstavka 67, bi institucije morale:

- (a) oceniti, ali bi prilagoditev notranje opredelitve neplačila povzročila povečanje ali zmanjšanje stopnje neplačila ali je to nemogoče določiti, in
- (b) ustrezno prilagoditi zunanje podatke ali biti sposobne dokazati, da je razlika zanemarljiva z vidika učinka na parametre tveganja in kapitalske zahteve.

69. Kar zadeva celoto ugotovljenih razlik v opredelitvi neplačila, ki izhajajo iz ocene iz odstavka 67, in ob upoštevanju prilagoditev, opravljenih v skladu s točko (b) odstavka 68, bi institucije morale biti sposobne dokazati pristojnim organom, da je bila dosežena okvirna enakovrednost z notranjo opredelitvijo neplačila, vključno s primerjavo stopnje neplačil v notranjih podatkih za ustrezno vrsto izpostavljenosti z zunanjimi podatki, kadar je to mogoče.
70. Če se pri oceni iz odstavka 67 v opredelitvi neplačila ugotovijo razlike, za katere se v postopku iz odstavka 68 razkrije, da niso zanemarljive, vendar jih ni mogoče rešiti s prilagoditvami zunanjih podatkov, morajo institucije pri oceni parametrov tveganja uporabiti ustrezno mero konservativnosti, kot določa člen 179(1)(f) Uredbe (EU) št. 575/2013. V tem primeru bi institucije morale zagotoviti, da ta dodatna mera konservativnosti izraža pomembnost preostalih razlik v opredelitvi neplačila in njihov možni učinek na vse parametre tveganja.

7. Merila za izhod iz položaja neplačila

Minimalni pogoji za prerazvrstitev iz položaja neplačila

71. Za namene uporabe člena 178(5) Uredbe (EU) št. 575/2013, razen v razmerah iz odstavka 72, bi institucije morale:
- (a) šteti, da za predhodno neplačano izpostavljenost ne velja več noben dogodek neplačila, če so minili najmanj trije meseci od trenutka, ko niso bili več izpolnjeni pogoji iz člena 178(1)(b) in 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013;
  - (b) upoštevati dolžnikovo ravnanje v obdobju iz točke (a);
  - (c) upoštevati dolžnikov finančni položaj v obdobju iz točke (a);
  - (d) po obdobju iz točke (a) izvesti oceno, če pa institucija še vedno meni, da dolžnik svojih obveznosti z veliko verjetnostjo ne bo plačal v celoti brez uporabe ukrepa unovčenja zavarovanja, bi morale izpostavljenosti biti še naprej razvrščene med neplačane, dokler ni institucija prepričana, da je izboljšanje kreditne kakovosti dejansko in dolgoročno stabilno, in
  - (e) pogoji iz točk (a) do (d) bi morali biti izpolnjeni tudi v primeru novih izpostavljenosti do zadevnega dolžnika, zlasti če so bile prejšnje neplačane izpostavljenosti do tega dolžnika prodane ali odpisane.

Institucije lahko obdobje iz točke (a) uporabljajo za vse izpostavljenosti ali pa uporabljajo različna obdobja za različne vrste izpostavljenosti.

72. Za namene uporabe člena 178(5) Uredbe (EU) št. 575/2013 in če je bil za neplačano izpostavljenost uporabljen ukrep nujnega prestrukturiranja iz odstavka 49 teh smernic, bi morale institucije ne glede na to, ali je bila izpostavljenost prestrukturirana pred prepoznanjem neplačila ali po njem, šteti, da za predhodno neplačano izpostavljenost ne velja več noben dogodek neplačila, če je minilo najmanj eno leto od najpoznejšega izmed naslednjih dogodkov:

- (a) od trenutka podaljšanja ukrepov prestrukturiranja;
- (b) od trenutka razvrstitve izpostavljenosti med neplačane;
- (c) od konca obdobja mirovanja iz dogovorom o prestrukturiranju.

73. Institucije bi morale izpostavljenost prerazvrstiti med izpostavljenosti, ki niso v položaju neplačila, po najmanj enem letu, kot je navedeno v prejšnjem odstavku, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) dolжник je v tem obdobju izvedel pomembno plačilo; lahko se šteje, da je bilo izvedeno pomembno plačilo, če je dolжник v okviru svojih rednih plačil v skladu s dogovori o prestrukturiranju plačal znesek, enak znesku, ki je bil predhodno zamujen (če obstajajo zamujeni zneski) ali odpisan (če zamujeni zneski ne obstajajo) zaradi ukrepov prestrukturiranja;
- (b) v tem obdobju so bila plačila v skladu z načrtom, ki velja po dogovorih o prestrukturiranju, redna;
- (c) v skladu z načrtom, ki velja po dogovorih o prestrukturiranju, ni bilo nobene zamujene kreditne obveznosti;
- (d) ni nobenih znakov majhne verjetnosti plačila iz člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 in nobenih dodatnih znakov majhne verjetnosti plačila, ki jih je določila institucija;
- (e) institucija možnosti, da bo dolжник svoje kreditne obveznosti v skladu z načrtom, ki velja po dogovorih o prestrukturiranju, plačal v celoti brez uporabe ukrepa unovčenja zavarovanja, ne šteje za malo verjetno. Pri tej oceni institucije proučijo zlasti primere, pri katerih je na koncu načrta poplačil predvideno plačilo velikega enkratnega zneska ali pomembna večja plačila;
- (f) pogoji iz točk (a) do (e) se izpolnijo tudi v primeru novih izpostavljenosti do dolžnika, zlasti če so bile prodane ali odpisane prejšnje neplačane izpostavljenosti do tega dolžnika, ki so bile predmet nujnega prestrukturiranja.

74. Če se zaradi združitve ali prevzema dolžnika ali podobnega posla dolжник spremeni, institucija ne uporabi odstavka 73(a). Če pa se spremeni ime dolžnika, institucije uporabijo ta odstavek.

Spremljanje učinkovitosti politike

75. Za namene uporabe člena 178(5) Uredbe (EU) št. 575/2013 institucija opredeli jasna merila in politike za ponovno prerazporeditev dolžnika iz položaja neplačila, zlasti pa opredeli dvoje:
- (a) kdaj se lahko šteje, da se je finančno stanje dolžnika dovolj izboljšalo, da omogoča popolno in pravočasno poplačilo kreditne obveznosti, in
  - (b) kdaj se lahko pričakuje, da bo poplačilo dejansko izvedeno, če se je finančno stanje dolžnika izboljšalo v skladu s točko (a).
76. Institucije bi morale redno spremljati učinkovitost svojih politik iz odstavka 75 ter še zlasti spremljati in analizirati:
- (a) spremembe položaja dolžnikov ali izpostavljenosti;
  - (b) učinek sprejetih politik na stopnjo odpravljanja neizpolnjevanja obveznosti;
  - (c) učinek sprejetih politik na zaporedna neplačila.
77. Pričakuje se, da ima institucija omejeno število dolžnikov, ki kmalu po izhodu iz položaj neplačnika spet postanejo neplačniki. V primeru velikega števila zaporednih neplačil institucija pregleda in popravi svoje politike za prerazvrstitev izpostavljenosti.
78. Analiza sprememb v položaju dolžnikov ali izpostavljenosti se upošteva zlasti pri določanju obdobja iz odstavkov 71 in 72. Institucije lahko za izpostavljenosti, ki so bile v prejšnjih 24 mesecih razvrščene med neplačane, določijo daljša obdobja.

8. Doslednost pri uporabi opredelitve neplačila

Pregled

79. Institucije bi morale sprejeti ustrezne mehanizme in postopke za zagotavljanje, da se opredelitev neplačila pravilno uvede in uporablja, ter zlasti zagotovijo:
- (a) da se neplačilo posameznega dolžnika pri vseh izpostavljenostih do tega dolžnika in v vseh ustreznih informacijskih sistemih dosledno prepozna znotraj celotne institucije, vključujoč vse pravne subjekte v skupini in vse geografske lokacije, v skladu z odstavki 80 do 82 ali za izpostavljenosti na drobno v skladu z odstavki 92 do 94;

(b) da se uporablja ena od teh možnosti:

- i. institucija, njena nadrejena oseba ali katera koli njej podrejena družba dosledno pri vseh vrstah izpostavljenosti uporablja isto opredelitev neplačila;
- ii. če se uporabljajo različne opredelitve neplačila znotraj skupine ali po vrstah izpostavljenosti, je obseg uporabe vsake izmed opredelitev jasno določen v skladu z odstavki 83 do 85.

Dosledno prepoznavanje neplačila posameznega dolžnika

80. Za namene točke (a) odstavka 79 bi institucije morale uvesti ustrezne postopke in mehanizme za zagotavljanje, da se neplačilo posameznega dolžnika dosledno prepozna pri vseh izpostavljenosti do tega dolžnika v vseh ustreznih informacijskih sistemih znotraj celotne institucije, vključujoč vse pravne subjekte v skupini in vse geografske lokacije, kjer je institucija dejavna drugače kot prek pravnega subjekta.

81. Če je izmenjava podatkov o strankah med pravnimi subjekti znotraj institucije, nadrejene osebe ali katere koli njej podrejene družbe prepovedana zaradi predpisov s področja varstva potrošnikov, bančne tajnosti ali drugih predpisov, česar posledica je nedoslednost pri prepoznavanju neplačila dolžnika, bi institucije o teh pravnih ovirah morale obvestiti pristojne organe in, če pa uporabljajo pristop IRB, tudi oceniti pomembnost nedoslednosti pri prepoznavanju neplačila dolžnika ter njihov možni učinek na ocene parametrov tveganja.

82. Če je prepoznavanje neplačila dolžnika v celotni instituciji, nadrejeni osebi ali kateri koli njej podrejeni družbi z vidika popolne doslednosti zelo obremenjujoče, ker to zahteva razvoj centralizirane podatkovne zbirke vseh strank ali uvedbo drugih mehanizmov ali postopkov za preverjanje položaja vsake stranke v vseh subjektih znotraj skupine, institucijam takih mehanizmov ali postopkov ni potrebno uporabljati, če lahko dokažejo, da je učinek neskladnosti nepomemben, ker zadevni subjekti znotraj skupine nimajo skupnih strank ali imajo zelo omejeno število skupnih strank, izpostavljenost do teh strank pa je nepomembna.

Dosledna uporaba opredelitve neplačila po vrstah izpostavljenosti

83. Za namene točke (b) odstavka 79 bi morala institucija, nadrejena oseba ali katera koli njej podrejena družba uporabljati isto opredelitev neplačila za posamezno vrsto izpostavljenosti, kot je opredeljeno v točki (2) člena 142(1) Uredbe (EU) št. 575/2013. Različne opredelitve neplačila se lahko uporabljajo za različne vrste izpostavljenosti, pa tudi za nekatere pravne subjekte ali za prisotnost na geografskih lokacijah na drug način kot prek pravnega subjekta, če je to upravičeno z uporabo bistveno različnih praks notranjega upravljanja tveganj ali z različnimi pravnimi zahtevami, ki veljajo v različnih jurisdikcijah, zlasti iz razlogov, kot so:

- (a) različni pragi pomembnosti, ki jih pristojni organi določijo v okviru svojih pristojnosti v skladu s točko (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;

- (b) uporaba 180 dni zamude namesto 90 dni zamude za nekatere vrste izpostavljenosti, za katere se v nekaterih jurisdikcijah uporablja pristop IRB v skladu s točko (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
  - (c) določitev dodatnih znakov majhne verjetnosti plačila, ki so značilni za nekatere pravne subjekte, geografske lokacije ali vrste izpostavljenosti.
84. Za namene točke (b)(ii) odstavka 79 in če se v skladu z odstavkom 83 uporabljajo različne opredelitve neplačila po vrstah izpostavljenosti, bi se z notranjimi postopki institucij v zvezi z opredelitvijo neplačila morale zagotoviti:
- (a) da je obseg uporabe vsake opredelitve jasno določen;
  - (b) da se opredelitev neplačila, določena za posamezno vrsto izpostavljenosti, pravni subjekt ali geografsko lokacijo, dosledno uporablja za vse izpostavljenosti v obsegu uporabe vsake zadevne opredelitve neplačila.
85. Poleg tega mora biti v institucijah, ki uporabljajo pristop IRB, uporaba različnih opredelitev neplačila ustrezno izkazana v oceni parametrov tveganja v primeru bonitetnih sistemov, katerih obseg uporabe zajema različne opredelitve neplačila.

9. Uporaba opredelitve neplačila za izpostavljenosti na drobno

---

Raven uporabe opredelitve neplačila za izpostavljenosti na drobno

86. V skladu z drugim pododstavkom člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 lahko institucije v primeru izpostavljenosti na drobno uporabijo opredelitev neplačila na ravni posamezne izpostavljenosti, in ne na ravni vseh izpostavljenosti kreditojemalca. Zlasti institucije, ki uporabljajo pristop IRB, lahko torej v primeru izpostavljenosti na drobno opredelitev neplačila uporabijo na ravni posamezne izpostavljenosti, kot je določeno v členu 147(5) Uredbe (EU) št. 575/2013. Institucije, ki uporabljajo standardizirani pristop, pa lahko opredelitev neplačila uporabijo na ravni posamezne izpostavljenosti za vse izpostavljenosti, ki izpolnjujejo merila iz člena 123 Uredbe (EU) št. 575/2013, tudi če so bile nekatere od njih dodeljene drugi kategoriji izpostavljenosti za namen dodelitve uteži tveganja, kot na primer izpostavljenosti, zavarovane s hipotekami na nepremičnine.
87. Institucije naj raven uporabe opredelitve neplačila med dolžnikom in izpostavljenostjo za vse izpostavljenosti na drobno izberejo na način, ki izraža njihove prakse notranjega upravljanja tveganj.

88. Institucije lahko za nekatere vrste izpostavljenosti na drobno uporabijo opredelitev neplačila na ravni dolžnika, za druge pa na ravni izpostavljenosti, če je to dobro utemeljeno s praksami notranjega upravljanja tveganj, na primer zaradi drugačnega poslovnega modela podrejene družbe, in če obstajajo dokazi, da je število primerov, v katerih za iste stranke veljajo različne opredelitve neplačila na različnih ravneh uporabe, strogo omejeno.
89. Če se institucije odločijo, da bodo opredelitev neplačila uporabile na različnih ravneh za različne vrste izpostavljenosti na drobno v skladu z odstavkom 88, bi morale zagotoviti, da je obseg uporabe vsake opredelitve neplačila jasno določen in se ves čas dosledno uporablja za različne vrste izpostavljenosti na drobno. V primeru institucij, ki uporabljajo pristop IRB, bi morale ocene tveganja pravilno izražati opredelitev neplačila, ki se uporablja za vsako posamezno vrsto izpostavljenosti.
90. Če institucije uporabljajo za nekatere portfelje izpostavljenosti na drobno različne ravni uporabe opredelitve neplačila, bi morale biti obravnavanje skupnih strank v takih portfeljih določeno v notranjih politikah in postopkih teh institucij. Zlasti če izpostavljenost, za katero velja opredelitev neplačila na ravni dolžnika, izpolnjuje enega od pogojev ali oba pogoja iz točke (a) ali (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, bi se vse izpostavljenosti do tega dolžnika morale šteti za neplačane, vključno s tistimi, za katere se uporablja opredelitev neplačnika na ravni posamezne izpostavljenosti. Če izpostavljenost, za katero se uporablja opredelitev neplačnika na ravni posamezne izpostavljenosti, izpolnjuje tadva pogoja, se preostale izpostavljenosti do dolžnika ne bi smele samodejno prerazvrstiti med neplačane. Vendar pa lahko institucije te preostale izpostavljenosti razvrstijo med neplačane na podlagi drugih znakov majhne verjetnosti plačila, kot je dodatno določeno v odstavkih 92 do 94.
91. Isto pravilo velja za dolžnike, obravnavane v okviru standardiziranega pristopa, če nekatere izpostavljenosti do dolžnika izpolnjujejo zahteve iz člena 123 Uredbe (EU) št. 575/2013, druge izpostavljenosti do istega dolžnika pa so v obliki vrednostnih papirjev in tako ne izpolnjujejo pogojev za izpostavljenosti na drobno. Če izpostavljenost v obliki vrednostnega papirja izpolnjuje enega od pogojev ali oba pogoja iz točke (a) ali (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, se vse izpostavljenosti do tega dolžnika štejejo za neplačane. Če izpostavljenost, ki izpolnjuje zahteve iz člena 123 Uredbe (EU) št. 575/2013, izpolnjuje ta dva pogoja in institucija uporablja opredelitev neplačila na ravni posamezne izpostavljenosti, se preostale izpostavljenosti do dolžnika ne bi smele samodejno prerazvrstiti med neplačane. Institucije lahko te preostale izpostavljenosti razvrstijo med neplačane na podlagi drugih znakov majhne verjetnosti plačila, kot je dodatno določeno v odstavkih 92 do 94.

Uporaba opredelitve neplačila za izpostavljenosti na drobno na ravni izpostavljenosti

92. Če se v skladu z drugim pododstavkom člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 za izpostavljenosti na drobno uporablja opredelitev neplačila na ravni posamezne izpostavljenosti, institucije različnih izpostavljenosti do istega dolžnika ne bi smele samodejno ob istemu času šteti za neplačane. Ne glede na to bi morale institucije upoštevati, da so

nekateri znaki neplačila povezani s položajem dolžnika, in ne s stanjem posamezne izpostavljenosti. To zlasti velja za znake majhne verjetnosti plačila, povezane z dolžnikovim stečajem, kot je navedeno v točkah (e) in (f) člena 178(3) Uredbe (EU) št. 575/2013. Če se pojavi tak znak neplačila, bi institucije morale vse izpostavljenosti do tega dolžnika obravnavati kot neplačane ne glede na raven, na kateri uporabljajo opredelitev neplačila.

93. Institucije bi morale upoštevati tudi druge znake majhne verjetnosti plačila ter v skladu s svojimi notranjimi politikami in postopki določiti, kateri znaki majhne verjetnosti plačila izražajo dolžnikovo splošno stanje, in ne stanje izpostavljenosti. Če se pojavijo taki znaki majhne verjetnosti plačila, bi se vse izpostavljenosti do dolžnika morale šteti za neplačane ne glede na raven, ki se uporablja za opredelitev neplačila.
94. Poleg tega lahko institucije, če je pomemben del izpostavljenosti do dolžnika v položaju neplačila, štejejo za malo verjetno, da bodo preostale izpostavljenosti do tega dolžnika plačane v celoti brez uporabe ukrepov, kot je unovčenje zavarovanja, in tudi te izpostavljenosti obravnavajo kot neplačane.

Uporaba opredelitve neplačila za izpostavljenosti na drobno na ravni dolžnika

95. Uporaba opredelitve neplačila za izpostavljenosti na drobno na ravni dolžnika pomeni, da bi se morale vse izpostavljenosti do tega dolžnika šteti za neplačane, če katera koli izpostavljenost dolžnika izpolnjuje kateri koli pogoj točke (a) ali (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013. Institucije, ki se odločijo opredelitev neplačila za izpostavljenosti na drobno uporabljati na ravni dolžnika, bi morale v svojih notranjih politikah in postopkih določiti podrobna pravila za obravnavanje skupnih kreditnih obveznosti in razširitev neplačila med izpostavljenostmi.
96. Institucije bi morale skupno kreditno obveznost šteti za izpostavljenost do dveh ali več dolžnikov, ki so enako odgovorni za poplačilo kreditne obveznosti. To ne velja za kreditno obveznost posameznega dolžnika, ki jo je drug posameznik ali subjekt zavaroval z jamstvom ali drugim kreditnim zavarovanjem.
97. Če je izpolnjen kateri koli pogoj iz točke (a) ali (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 v primeru skupne kreditne obveznosti dveh ali več dolžnikov, bi morale institucije vse preostale skupne kreditne obveznosti iste skupine dolžnikov in vse posamezne izpostavljenosti do teh dolžnikov šteti za neplačane, razen če lahko utemeljijo, da pripoznanje neplačila za posamezne izpostavljenosti ni ustrezno, ker velja najmanj eden od naslednjih pogojev:
  - (a) zamuda pri plačilu skupne kreditne obveznosti izhaja iz spora med posameznimi dolžniki, udeleženi v skupni kreditni obveznosti, ki je bil predložen sodišču ali v drug formalni postopek, ki ga izvede imenovani zunanji organ, posledica postopka pa je zavezujoča odločitev v skladu z veljavnim pravnim okvirom v zadevni jurisdikciji, glede finančnega stanja posameznih dolžnikov pa ni nobenih skrbi;

(b) skupna kreditna obveznost je nepomemben del vseh obveznosti posameznega dolžnika.

98. Neplačilo skupne kreditne obveznosti ne bi smelo povzročiti neplačila drugih skupnih kreditnih obveznosti posameznih dolžnikov z drugimi posamezniki ali subjekti, ki niso vključeni v prvotno neplačano kreditno obveznost; vendar bi institucije morale oceniti, ali neplačilo zadevne skupne kreditne obveznosti pomeni znak majhne verjetnosti plačila za preostale skupne kreditne obveznosti.
99. Če je izpolnjen kateri koli pogoj iz točke (a) ali (b) člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 v primeru kreditne obveznosti do posameznega dolžnika, se učinek razširitve tega neplačila ne bi smel samodejno razširiti na nobeno skupno kreditno obveznost tega dolžnika; kljub temu bi institucije morale za take skupne obveznosti oceniti, ali kažejo morebitne znake majhne verjetnosti plačila, povezane z neplačilom enega od dolžnikov. V vsakem primeru, ko so vsi posamezni dolžniki v položaju neplačila, bi se tudi njihove skupne kreditne obveznosti morale samodejno šteti za neplačane.
100. Institucije bi morale v svojih notranjih politikah in predpisih na podlagi analize ustreznih pravnih določb jurisdikcije opredeliti in omogočiti prepoznavanje dolžnikov, ki so pravno v celoti odgovorni za posamezne obveznosti solidarno z drugimi dolžniki in so torej v celoti odgovorni za celoten znesek teh obveznosti, kar pa ne vključuje kreditnih obveznosti posameznega dolžnika, ki jo je drug posameznik ali subjekt zavaroval z jamstvom ali drugim kreditnim zavarovanjem. Značilen primer je zakonski par, pri katerem se na podlagi posebnih pravnih določb, ki se uporabljajo v določeni jurisdikciji, delitev premoženja zakoncev (sistem ločenih premoženj) ne uporablja. V primeru polne skupne odgovornosti za vse obveznosti bi se neplačilo enega od takih dolžnikov moral šteti za znak morebitne majhne verjetnosti plačila drugega dolžnika, zato institucije ocenijo, ali je treba posamezne in skupne kreditne obveznosti teh dolžnikov šteti za neplačane. Če ima eden od solidarnih dolžnikov, ki so pravno v celoti odgovorni za vse obveznosti, skupno kreditno obveznost z drugo stranko, bi morala institucija oceniti, ali znaki majhne verjetnosti plačila veljajo tudi za druge skupne kreditne obveznosti s tretjimi osebami.
101. Institucije bi morale še analizirati pravne oblike subjektov v ustreznih jurisdikcijah in obseg odgovornosti lastnikov, družbenikov, delničarjev ali direktorjev za obveznosti družbe, odvisno od pravne oblike subjekta. Če je posameznik v celoti odgovoren za obveznosti družbe, bi se v primeru neplačila družbe za neplačnika šteje tudi ta posameznik. Če ni take polne odgovornosti za obveznosti družbe, bi morala institucija oceniti, ali za lastnike, družbenike ali pomembne delničarje družbe, ki je neplačnik, veljajo znaki majhne verjetnosti plačila njihovih posameznih obveznosti.
102. Poleg tega v posebnem primeru samostojnega podjetnika, pri čemer je posameznik v celoti odgovoren tako za zasebne kot poslovne obveznosti z zasebnimi in poslovnimi sredstvi, bi moralo neplačilo katere koli zasebne ali poslovne obveznosti povzročiti, da se vse zasebne in poslovne obveznosti takega posameznika štejejo za neplačane.

103. Če se za izpostavljenosti na drobno uporablja opredelitev neplačila na ravni dolžnika, bi se na ravni dolžnika moral uporabljati tudi prag pomembnosti. Institucije bi morale v svojih notranjih politikah in postopkih jasno določiti obravnavanje skupnih kreditnih obveznosti pri uporabi praga pomembnosti.
104. Skupni dolžnik, tj. posebna skupina posameznih dolžnikov, ki imajo skupno obveznost do institucije, bi se moral obravnavati kot ločen dolžnik od vsakega posameznega dolžnika. V primeru zamude pri plačilu skupne kreditne obveznosti bi se pomembnost take zamude morala oceniti z uporabo praga pomembnosti iz točke (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 za vse skupne kreditne obveznosti, odobrene tej posebni skupini dolžnikov. Za ta namen se ne bi smele upoštevati posamezne izpostavljenosti do dolžnikov, ki so udeleženi v skupni kreditni obveznosti, ali do katere koli podskupine takih dolžnikov. Če je tako izračunani prag pomembnosti za skupnega dolžnika presežen, bi se morale vse skupne kreditne obveznosti te skupine dolžnikov in vse posamezne izpostavljenosti do dolžnikov, udeleženih v skupni kreditni obveznosti, šteti za neplačane, razen če je izpolnjen kateri od pogojev iz odstavka 97.
105. V primeru zamude pri plačilu pri posamezni kreditni obveznosti bi se pomembnost take zamude morala oceniti z uporabo praga pomembnosti iz točke (d) člena 178(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 za vse posamezne kreditne obveznosti tega dolžnika, ne da bi pri tem upoštevali morebitne skupne kreditne obveznosti, ki jih ima dolžnik z drugimi posamezniki ali subjekti. Če je tako izračunani prag pomembnosti presežen, bi se vse posamezne izpostavljenosti do tega dolžnika morale šteti za neplačane.

10. Dokumentacija, notranje politike in postopki upravljanja tveganj

---

Pravočasnost prepoznavanja neplačila

106. Institucije bi morale imeti učinkovite postopke, ki omogočajo pridobitev ustreznih informacij za pravočasno prepoznavanje neplačil ter posredovanje ustreznih informacij v najkrajšem možnem času in, če je to mogoče, na avtomatiziran način osebju, ki je odgovorno za kreditno odločanje, ter zlasti:
- (a) če uporabljajo avtomatizirane postopke, kot je štetje dni zamude, bi se moralo prepoznavanje znakov neplačila izvajati dnevno;
  - (b) če uporabljajo postopke ročne obdelave, kot so preverjanje zunanjih virov in podatkovnih zbirk, analiza opazovalnih list, analiza seznamov restrukturiranih izpostavljenosti ter določanje posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja, bi se

informacije morale posodabljeni tako pogosto, da bi bilo zagotovljeno pravočasno prepoznavanje neplačila.

107. Institucije bi morale redno preverjati, ali so vse restrukturirane nedonosne izpostavljenosti razvrščene med neplačila in vključene v nujno prestrukturiranje. Institucije bi morale tudi redno analizirati restrukturirane nedonosne izpostavljenosti, da bi ugotovile, ali katera od njih kaže znake majhne verjetnosti plačila iz člena 178(3)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013 in odstavkov 49 do 55.
108. Z nadzornimi mehanizmi bi se moralo zagotoviti, da se ustrezne informacije uporabijo v postopku prepoznavanja neplačila takoj, ko so pridobljene. Vse izpostavljenosti do dolžnika, ki je v položaju neplačila, ali vse ustrezne izpostavljenosti v primeru, če se za izpostavljenosti na drobno uporablja opredelitev neplačila na ravni izpostavljenosti, bi se morale označiti brez nepotrebne odlašanja kot neplačane v ustreznih informacijskih sistemih. V primeru zamud pri evidentiranju neplačila take zamude ne bi smele povzročiti napak ali nedoslednosti pri upravljanju tveganj, poročanju o tveganjih, izračunu kapitalskih zahtev ali uporabi podatkov za količinsko opredelitev tveganj. Zlasti bi se moralo zagotoviti, da podatki notranjega in zunanjega poročanja izražajo stanje, v katerem so vse izpostavljenosti pravilno razvrščene.

Dokumentacija

109. Institucije bi morale dokumentirati svoje politike glede opredelitve neplačila, vključno z vsemi dogodki, ki povzročijo neplačilo, in merili za izhod, ter jasno opredelitvijo obsega uporabe opredelitve neplačila, še zlasti bi morale:
- (a) dokumentirati operativna navodila o znakih neplačila;
  - (b) dokumentirati operativna navodila o merilih za prerazvrstitev dolžnika iz položaja neplačila;
  - (c) voditi ažuren register vseh opredelitev neplačila.
110. Za namene točke (a) odstavka 109 bi institucije morale podrobno dokumentirati uporabo opredelitve neplačila, z operativnimi navodili o vseh znakih neplačila, vključno s postopkom, viri informacij in odgovornostjo za prepoznavanje posameznih znakov neplačila.
111. Za namene točke (b) odstavka 109 bi institucije morale dokumentirati operativna navodila o merilih za prerazvrstitev dolžnika iz položaja neplačila, vključno s postopki, viri informacij in odgovornostmi, dodeljenimi ustreznim kadrom.
112. Za namene odstavkov 110 in 111 bi dokumentacija morala vsebovati opis vseh samodejnih mehanizmov in postopkov ročne obdelave, če pa se kvalitativni znaki neplačila ali merila za prerazvrstitev iz položaja neplačila uporabljajo ročno, bi moral biti opis dovolj podroben, da ga celotno odgovorno osebje enotno razume in dosledno uporablja.

113. Za namene točke (c) odstavka 109 bi morale institucije voditi ažurno evidenco vseh sedanjih in preteklih različic opredelitve neplačila najmanj od dne začetka uporabe teh smernic. Evidenca bi morala vključevati vsaj:
- (a) obseg uporabe opredelitve neplačila, če se v instituciji, nadrejeni osebi ali kateri koli njej podrejeni družbi uporablja več kot ena opredelitev neplačila;
  - (b) podatke o organu, ki odobri opredelitev ali opredelitve neplačila, in datum odobritve vsake opredelitve neplačila;
  - (c) datum uvedbe vsake opredelitve neplačila;
  - (d) kratek opis vseh sprememb v primerjavi s prejšnjo različico;
  - (e) v primeru institucij, ki imajo dovoljenje za uporabo pristopa IRB: dodeljena kategorija spremembe, datum predložitve pristojnim organom in datum, ko so to potrdili pristojni organi, če je potrebno.

Zahteve notranjega upravljanja za institucije, ki uporabljajo pristop IRB

114. Institucije, ki uporabljajo pristop IRB, bi morale sprejeti ustrezne mehanizme in postopke za zagotavljanje, da se opredelitev neplačila pravilno uvede in uporablja, ter zlasti zagotoviti, da:
- (a) morata opredelitev neplačila in obseg njene uporabe potrditi upravljalni organ ali njegov imenovani odbor in višje vodstvo v skladu s členom 189(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
  - (b) se opredelitev neplačila dosledno uporablja za namene izračuna kapitalskih zahtev in ima pomembno vlogo pri postopkih notranjega upravljanja tveganj, tako da se uporablja najmanj pri spremljanju izpostavljenosti ter notranjem poročanju višjemu vodstvu in upravljalnemu organu;
  - (c) enota notranje revizije ali druga primerljiva neodvisna revizijska enota redno pregleduje zanesljivost in učinkovitost postopkov, ki jih institucija uporablja za prepoznavanje neplačila, pri čemer upošteva zlasti pravočasnost prepoznavanja neplačila, kot je navedeno v odstavkih 106 do 108, ter zagotavlja, da se sklepne ugotovitve pregleda notranje revizije in ustrezna priporočila ter ukrepi, sprejeti za odpravljanje ugotovljenih pomanjkljivosti, neposredno sporočijo upravljalnemu organu ali njegovemu imenovanemu odboru.